

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **B.T.H.** , narozená dne ...
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 13. 6. 2018 č. j. MV-40229-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 27. 6. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-40229-5/SO-2018, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 2. 2018 č. j. OAM-11621-20/DP-2017 (dále jen „*prvoinstanční*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí“), jímž byla ve výroku I. podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a ve výroku č. II dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že nesouhlasí s argumentací žalované, konkrétně, že nesouhlasí s dovozováním závěrů o nevykonávání podnikatelské činnosti pouze z výsledku. Žalobkyně dále namítala chybnou aplikaci zákonných ustanovení, neboť jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. posouzení její existence se váže k období předchozího pobytu. Žalobkyně z tohoto ustanovení a jí citované judikatury dovodila, že aby mohla být konstatována překážka pobytu, musí cizinec neplnit účel pobytu u předchozího pobytu, tedy u pobytu, který předcházel podání žádosti o prodloužení tohoto pobytu, a to po převážnou část doby.
3. Rozhodnutí správních orgánů vychází primárně z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se domnívá, že právní konstrukce správních orgánů, které využily ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona [pozn. soudu: žalobkyně měla zřejmě na mysli ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců] je nezákonná, přičemž pro výklad uváděný žalobkyní lze analogicky vycházet z ustanovení § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobkyně poukázala na znění ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dle kterého důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Z daného ustanovení je třeba dovodit, že obsahuje dvě skutkové podstaty, které nejsou svým obsahem totožné, ale jejich obsah, resp. jejich intenzita v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Tyto zájmy musí být nejen jasně definované a přezkoumatelné, ale musí podstatným způsobem přesahovat individuální hledisko cizince a musí být zařazeny do kontextu politických zájmů v rámci mezinárodních vztahů. Výše uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, resp. zrušení víz cizinců. Tyto obecné teze jsou pak významné pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Logickým výkladem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, a to ten, že totiž taková překážka musí aktuálně existovat a navíc se musí jednat i existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měla žalobkyně dopustit, pak vyplývá, že tato překážka zcela evidentně již neexistuje, a to vzhledem k tomu, že žalobkyně na území již v době rozhodování správního orgánu prvého stupně a následně i rozhodnutí žalované prokazatelně podnikala a plnila veškeré povinnosti z toho vyplývající.
5. Žalobkyně dále namítala porušení § 89 a 68 odst. 3 správního řádu, které spatřuje v ignorování námitek žalobkyně proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaná odkázala na část odůvodnění prvoinstančního orgánu, avšak obsahově přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnila. Dle žalobkyně obsahuje ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního

rozhodnutí, přičemž je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, znamená to, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních, tak jak správní orgán v tomto případě učinil. Zároveň žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se závěry správního orgánu, že nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu, pokud napadeným rozhodnutím pouze dochází k neprodloužení povolení k pobytu, nikoli k zákazu pobytu. Správnímu orgánu jistě musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádosti o pobyt a následně fakt, že Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů. Žalobkyně je ztrátou povolení k dlouhodobému je de facto nucena vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může a bezpochyby bude mít značné důsledky na její sociální vazby v České republice, a především na její ekonomické aktivity na území republiky. V situaci, kdy je tedy správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka řízení buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo ji jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem.

6. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil ji povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 10. 8. 2018 k žalobní námitce, že správní orgány nezákonně a nesmyslně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka“ pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., uvedla, že v žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že tato jiná závažná překážka je pak v případě účastnice řízení spatřována ve skutečnosti, že účastnice řízení minimálně během celého předchozího povoleného pobytu vykonávala nelegální práci namísto samostatné výdělečné činnosti. V pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území je nutno spatřovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, které zákon č. 326/1999 Sb. neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění a tímto jednáním je pak výkon nelegální práce účastníka řízení, jelikož vykonávala závislou práci bez povolení k zaměstnání a současně bez vydaného potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Jazykovým výkladem pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, je třeba dojít k závěru, že se jedná o takovou překážku, která není zákonem přímo definovaná, a která zároveň musí dosahovat takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závažnou. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně minimálně během celého předchozího povoleného pobytu vykonávala závislou práci pro obchodní společnost BONTU Invest s.r.o. v areálu obchodní společnosti Hisense Czech s.r.o. bez povolení k zaměstnání a současně bez vydaného potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Správní orgán I. stupně shledal ve výše uvedené skutečnosti jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území a s tímto závěrem správního orgánu I. stupně se žalovaná ztotožnila. Pod pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ lze podřadit též

nenaplnění účelu předchozího povolení k pobytu.

8. K žalobnímu bodu, kdy žalobkyně namítá, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně dostatečně posoudil otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, stejně, jako to udělala žalovaná. Žalovaná připustila, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života účastnice řízení, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že: *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Žalovaná dále poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky.
9. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

10. Na jednání konaném dne 15. 1. 2020 zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby a dále uvedl, že se žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou žalobkyně, ve které tvrdila, že tlumočnický, který byl přítomen výsledku žalobkyně, překládal výpověď žalobkyně nepravdivě, což žalobkyně zjistila až poté, co výslech proběhl. Žalovaná setrvala na svém dosavadním stanovisku a odkázala na své vyjádření k žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

11. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
12. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

17. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno.*“
18. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
19. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
20. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to s platností od 3. 7. 2015 do 2. 7. 2017. Dne 6. 6. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je výzva správního orgánu k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti ve smyslu ust. § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců ze dne 14. 6. 2017, která byla žalobkyni doručena dne 20. 6. 2017. Ve výzvě byla žalobkyně vyzvána k prokázání provozování živnosti za dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 3. 7. 2015 do současnosti. Žalobkyně následně správnímu orgánu předložila faktury za rok 2015, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015, faktury za rok 2016, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016, faktury za měsíce leden až červen 2017, 4 smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobkyní jako zhotovitelem a spol. BONTU Invest s.r.o. jako objednatel a dvě smlouvy o podnájmu nebytových prostor na adrese ... uzavřené mezi žalobkyní jako podnájemkyní a výše uvedenou společností BONTU Invest s.r.o. jako nájemcem. Ve spisu je dále založeno sdělení Úřadu práce ČR ze dne 17. 7. 2017 o tom, že pro žalobkyni od 1. 12. 2014 neevidují vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání. Se žalobkyní byl dne 9. 10. 2017 proveden výslech, kterého se účastnil rovněž tlumočník. O provedeném výsledku byl sepsán protokol, který žalobkyně stvrdila svým podpisem.
21. Dne 6. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. OAM-11621-20/DP-2017 rozhodnutím kterým rozhodla takto: **I.** žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť žadatelka neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu, **II.** žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z výpovědi žalobkyně není pochyb o tom, že se na území České republiky po celou dobu posledního povoleného pobytu a minimálně od 9. 10. 2017, kdy byl sepsán protokol o výsledku, věnuje výdělečné činnosti v továrně společnosti Hisense Czech s.r.o., přičemž lze předpokládat, že se této činnosti věnuje i v současné době. Uvedená činnost však nejeví známky podnikatelské činnosti, neboť tuto činnost žalobkyně nevykonává samostatně a na vlastní odpovědnost.

Žalobkyně tedy neplní účel pobytu, pro který jí bylo povolení uděleno. Správní orgán dále uvedl, že činnost vykonávaná žalobkyní lze považovat za výkon závislé práce ve smyslu zákoníku práce. Ani na výkon závislé práce však žalobkyně neměla potřebného povolení k zaměstnání a pracovala tak mimo pracovní právní vztah, čímž dle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. vykonávala práci nelegální, a to minimálně od července 2015. Správní orgán dospěl k závěru, že výkon nelegální práce je nutné považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, a proto zamítl žádost žalobkyně i z tohoto důvodu. Správní orgán se dále zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně a dospěl k závěru, že takové dopady nebudou nepřiměřené.

22. Proti rozhodnutí si žalobkyně podala odvolání, které bylo rozhodnutím žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018 č. j. MV-40229-5/SO-2018 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná se vypořádala s jednotlivými námitkami žalobkyně a ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně.
23. Žalobkyně ve svých žalobních námítkách namítala, že správní orgán na její případ aplikoval nesprávná zákonná ustanovení. Správní orgán dle žalobkyně nesprávně užil ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců namísto toho, aby vycházel analogicky z ust. § 46a odst. 2 písm. e) téhož zákona. Aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců považuje zdejší soud za správnou. K dané problematice, která otázku aplikace citovaného ustanovení na případy, které jsou obdobné případu žalobkyně, řeší, se již opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. V daném případě z ustálené judikatury vyplývá, že pokud cizinec vykonává nelegální práci, je možné tuto skutečnost považovat za jinou závažnou překážku pobytu na území České republiky ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která byla důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně. K uvedenému lze například odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2011 č. j. 7 As 82/201-81, ze dne 19. 1. 2012 č. j. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014 č. j. 4 As 165/2013-50 či rozsudek ze dne 16. 10. 2017 č. j. 6 Azs 302/2017-27, všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz.
24. V návaznosti na výše uvedené je rovněž nutno konstatovat, že správní orgány nepochybily, pokud nepostupovaly dle § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jak uváděla žalobkyně. Uvedené ustanovení se týká zrušení pobytového oprávnění vydaného za účelem společného soužití rodiny v případě, že cizinec předloží doklady, jež jsou padělané anebo pozmeněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti. V případě žalobkyně však nebyl dán důvod pro aplikaci daného ustanovení, neboť se jedná o zcela jiný skutkový základ.
25. V další námitce žalobkyně namítala, že správní orgány své závěry opřely pouze o výsledek žalobkyně. V souvislosti s touto námitkou žalobkyně rovněž uvedla, že nebyla správním orgánem vyzvána k prokázání provozování živnosti ve smyslu ust. § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud konstatuje následující. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je patrné, že správní orgány při svém rozhodování vycházely primárně z výsledku žalobkyně. Tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Naopak podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, přičemž účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. V daném případě je rovněž podstatné uvést, že řízení ve věci žalobkyně je řízením zahajovaným na žádost, a je tedy v zájmu žalobkyně

jakožto žadatelky, aby předložila veškeré potřebné náležitosti a tvrdila a prokázala splnění všech podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění. Žalobkyně při výslechu popsala svou dosavadní činnost, kterou správní orgán vyhodnotil jako jinou činnost než je podnikání, za jehož účelem jí byl předchozí pobyt na území povolen (konkrétně tuto činnost vyhodnotil jako závislou práci dle zákoníku práce, ke které neměla žalobkyně na území ČR povolení). Správnímu orgánu nelze klást k tíži, že vycházel z toho, co žalobkyně sama během své výpovědi tvrdila. K uvedenému se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 10. 2017 č. j. 6 Azs 302/2017-27, kde uvedl: „řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. **Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.**“ S uvedeným názorem se krajský soud ztotožňuje. Sama žalobkyně při výslechu popsala svou dosavadní činnost takovým způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Rovněž je nutné uvést, že správní orgán ve svém rozhodnutí dostatečně popsal a zdůvodnil, z jakého důvodu činnost žalobkyně nepředstavuje samostatnou výdělečnou činnost a proč v ní spíše spatřuje znaky výkonu závislé práce. V žádném případě pak nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobkyně jednak neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu, pro který jí byl tento udělen, a jednak že výkon závislé v práci, ke které neměla žalobkyně povolení, byl výkonem práce nelegální, a tudíž jej bylo nutno považovat za závažnou překážku pobytu cizince na území.

26. Žalobkyně byla dobře informována o tom, jaké skutečnosti by měla tvrdit a že je má povinnost rovněž prokázat. Jednalo se o skutečnosti týkající se reálného provozování živnosti tak, aby účel jejího předchozího pobytu byl naplňován. Není pravdou, že by o této své povinnosti nebyla žalobkyně informována, resp. že nebyla správním orgánem vyzvána k prokázání provozování živnosti. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že správní orgán I. stupně výzvou ze dne 14. 6. 2017 (doručenou žalobkyni dne 20. 6. 2017) vyzval žalobkyni k prokázání provozování živnosti, konkrétně jí bylo sděleno, v jaké skutkové rovině má uvádět svá tvrzení a jakým způsobem má tato tvrzení prokazovat.
27. Soud nepokládá za důvodnou ani poslední námitku žalobkyně, která se týká nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí správních orgánů je totiž zřejmé, že se správní orgány předmětnou otázkou zabývaly. Správní orgán I. stupně na str. 9 svého rozhodnutí a žalovaná taktéž na str. 9 napadeného rozhodnutí. Argumentace správních orgánů je v daném případě dostatečná a odpovídá zákonem stanoveným požadavkům a soud se s názorem správních orgánů ztotožňuje. Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, sice obsahuje výčet kritérií, které by měl správní orgán zvážit při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince, avšak správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat a zkoumat u všech případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv i ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As 109/2013-34). Správní orgány se při posuzování přiměřenosti zaměřily na rodinnou situaci žalobkyně, kterou žalobkyně jako jediný důvod způsobující nepřiměřenost rozhodnutí žalobkyně namítala ve svém odvolání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nic jiného ve vztahu k této otázce netvrdila, nebyl správní orgán se

žádnými dalšími okolnostmi povinen zabývat. Je pravdou, že se žalovaná nevyjádřila k námitce, že by se správní orgány měly zabývat všemi kritérii uvedenými v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a postupovat při tom dle ust. § 3 správního řádu (tedy zjistit stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti), avšak tento nedostatek nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. V daném případě je důležité, že se správní orgány posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly, přičemž toto posouzení splňuje všechny požadavky stanovené zákonem.

28. Závěrem krajský soud uvádí, že se nezabýval námitkou žalobkyně, kterou vznesla poprvé při jednání dne 15. 1. 2020, tj. že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou ohledně nesprávného tlumočení při výslechu žalobkyně. Tuto námitku soud vyhodnotil jako opožděnou. Podle ust. § 71 odst. 2 věty druhé a třetí soudního řádu správního platí: „Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 13. 7. 2018. Vzhledem k tomu, že uvedená námitka byla poprvé soudu sdělena dne 15. 1. 2020 při ústním jednání, je nutné ji považovat za opožděnou. Soud se jí tedy věcně nezabýval.
29. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobkyně důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu